

Presidentti Thomas S. Monson

Ohjattuina turvallisesti kotiin

Me – – katsomme ylös taivaalle löytääksemme pettämättömän suunnannäyttäjän, jotta voisimme kartoittaa viisaan ja oikean reitin ja noudattaa sitä.

Veljet, olemme kokoontuneet valtavana pappeudenhaltijoiden joukkona sekä tänne konferenssikeskukseen että eri paikkoihin kautta maailman. Tehtäväni puhua teille joitakin sanoja on minulle kunnia, mutta se tekee minut myös nöyräksi. Rukoilen, että Herran Henki on kanssani, kun teen niin.

75 vuotta sitten, 14. helmikuuta 1939, Hampurissa Saksassa vietettiin yleistä juhlapäivää. Palavien puheiden saattelemana, väkijoukkojen hurratessa ja isänmaallisten laulujen soidessa uusi taistelulaiva nimeltä *Bismarck* laskettiin vesille Elbejokeen. Tämä laivoista mahtavin – panssarointeinen ja koneistoinen – oli henkeäsalpaava näky. Tutkan avulla ohjattavien 380 millimetrin kaksoistykkitornien rakentamiseen oli tarvittu yli 57 000 piirustusta. Laivassa oli 45 000 kilometriä sähkövirtapiirejä. Se painoi yli 35 000 tonnia, ja teräsanssari takasi suurimman mahdollisen turvallisuuden. Tätä mahtavaa jättiläistä, joka oli näöltään majesteettinen, kooltaan suunnaton ja tulivoimaltaan pelottava, pidettiin uppoamattomana.

Bismarckin kohtalonpäivä koitti runsaat kaksi vuotta myöhemmin, kun 24. toukokuuta 1941 kaksi Britannian laivaston voimakkainta taistelulaivaa, *Prince of Wales* ja *Hood*, ryhtyivät taisteluun *Bismarckia* ja saksalaista risteilijää *Prinz Eugenia* vastaan. Viidessä minuutissa *Bismarck* oli upottanut Atlantin syvyyksiin *Hoodin* ja sen yli 1 400 hengen miehistön kolme miestä lukuun ottamatta. Toinen

brittiläinen taistelulaiva, *Prince of Wales*, oli kärsinyt pahoja vaurioita ja perääntyi.

Seuraavien kolmen päivän ajan brittien taistelulaivat ja ilmavoimat ryhtyivät yhä uudelleen taisteluun *Bismarckia* vastaan. Kaiken kaikkiaan britit keskittivät 5 taistelulaivan, 2 lentotukialuksen, 11 risteilijän ja 21 hävittäjän voimat yritykseen etsiä ja upottaa mahtava *Bismarck*.

Näissä taisteluissa ammus toisensa jälkeen aiheutti *Bismarckille* vain pintavaurioita. Oliko se tosiaankin uppoamaton? Sitten yksi torpedo osui onnenkantamoisena *Bismarckin* peräsimeen, joka lakkasi toimimasta. Korjausyritykset olivat tuloksettomia. Tykit ladattuina ja miehistö valmiina *Bismarck* saattoi ainoastaan kiertää hitaasti ympyrää. Saksan mahtavat ilmavoimat olivat ulottumattomissa. *Bismarck* ei päässyt kotisataman turviin. Kumpikaan niistä ei pystynyt tarjoamaan kaivattua turvaa, sillä *Bismarckia* ei pystytty enää ohjaamaan annetun kurssin suuntaisesti. Ei ollut peräsiintä, ei apua, ei satamaa. Loppu lähestyi. Brittien tulittaessa

saksalainen miehistö kiiruhti upottamaan kerran voittamattomalta vaikuttaneen aluksen. Atlantin ahaat aallot nuolivat ensin laivan kylkiä ja nielaisivat sitten Saksan laivaston ylpeyden. *Bismarckia* ei enää ollut.¹

Bismarckin tavoin meistä jokainen on ihmeellinen luomus. Meidän luomistamme ei kuitenkaan rajoittanut ihmisjärki. Ihminen voi keksiä mitä monimutkaisimpia koneita mutta hän ei voi tehdä niistä eläviä eikä antaa niille järjen ja päättelykyvyn voimaa. Nämä ovat jumalallisia lahjoja, jotka vain Jumala voi suoda.

Aivan kuten laivassa on elintärkeä peräsin, veljet, mekin olemme

saaneet keinon määrätä suunnan, jota kohti matkaamme. Herran majakka viitoittaa meille kaikille väylää, kun purjehdimme elämän meriä. Meidän päämääränämme on suunnata suora kurssimme kohti haluamaamme tavoitetta – Jumalan selestistä valtakuntaa. Ihminen, jolla ei ole päämäärää, on kuin laiva, jossa ei ole peräsinä – hän ei todennäköisesti koskaan pääse kotisatamaan. Meille on annettu opaste: kartoittakaa reitti, nostakaa purjeet, asettakaa peräsin oikeaan asentoon ja lähtekää matkaan.

Ihminen on kuin mahtava *Bismarck*. Turbiinien teho ja potkurien voima ovat hyödyttömiä ilman peräsinä, joka määrää suunnan, valjastaa tehon ja ohjaa voimia. Peräsin on poissa näkyvästä, ja se on suhteellisen pieni, mutta toiminnan kannalta se on ehdottoman välttämätön.

Meidän Isämme on antanut auringon, kuun ja tähdet – taivaalliset linnunradat, jotka opastavat merenkäyntäjiä. Meille, jotka vaellamme elämän teitä, Hän antaa selkeän kartan ja osoittaa suunnan kohti haluamaamme määränpäättä. Hän varoittaa: välttää kiertoteitä, salakuoppia, ansoja. Emme saa antaa niiden, jotka haluavat johtaa meitä harhaan, pettää meitä – noiden ovelien pillipiipareiden, jotka houkuttelevat syntiin siellä ja täällä. Sen sijaan me pysähdyimme rukoilemaan ja kuuntelemme tuota hiljaista, vianoa ääntä, joka kuiskaa sielumme syvyyksiin Mestarin lempeän kutsun: ”Tule – – ja seuraa minua.”²

On kuitenkin myös niitä, jotka eivät kuuntele, jotka eivät halua totella, jotka haluavat kulkea itse viitoittamaansa tietä. Liian usein he antavat periksi kiusauksille, jotka ympäröivät meitä kaikkia ja jotka voivat näyttää hyvin houkuttelevilta.

Meidät pappeudenhaltijat on asetettu maan päälle levottomina

aikoina. Elämme monitahoisessa maailmassa, jossa kaikkialla näkyy ristiriitaisia suuntauksia. Poliittinen vehkeily tuhoaa kansakuntien vakauden, yksinvaltiaat kahmivat valtaa, ja tuntuu siltä, että joitakin yhteiskunnan ryhmiä sorretaan ikuisesti, niiltä riistetään mahdollisuudet ja ne saavat kokea epäonnistuneensa. Ihmisten viisastelu kaikuu korvissamme ja synti saartaa meitä.

Meillä on vastuu olla kelpollisia kaikkiin niihin loistaviin siunauksiin, joita taivaallisella Isällämme on varattuna meitä varten. Minne tahansa menemmekin, pappeutemme kulkee mukana. Seisommeko me pyhissä paikoissa? Ennen kuin vaarannatte itsenne ja pappeutenne menemällä sellaisiin paikkoihin tai osallistumalla sellaisiin toimintoihin, jotka eivät ole teidän tai tuon pappeuden arvoisia, pyydän teitä ottamaan huomioon seuraukset.

Me Jumalan pappeuteen asetetut voimme vaikuttaa asioihin ratkaisevasti. Kun säilytämme henkilökohtaisen puhtautemme ja kunnioitamme pappeuttamme, meistä tulee vanhurskaita esimerkkejä, joita muut voivat seurata. Apostoli Paavali kehotti: ”Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”³ Hän kirjoitti myös, että Kristuksen seuraajien tulee loistaa ”kuin tähdet taivaalla”⁴. Vanhurskaan esimerkin näyttäminen voi osaltaan valaista yhä pimeämpää maailmaa.

Monet teistä muistavat presidentti N. Eldon Tannerin, joka palveli kirkon neljän presidentin neuvonantajana. Hän oli järkähtämätön esimerkki vanhurskaudesta koko uransa ajan teollisuuden palveluksessa sekä ollessaan hallituksen palveluksessa Kanadassa ja Jeesuksen Kristuksen apostolina. Hän antoi meille tämän innoitetun neuvon:

”Mikään ei tuota suurempaa iloa ja menestystä kuin evankeliumin opetuksen mukaan eläminen. Olkaa esikuvia, olkaa hyvää aikaansaavia.”

Hän jatkoi: ”Jokainen meistä on asetettu ennalta tekemään jotakin työtä [Jumalan] valittuna palvelijana, jolle Hän on katsonut hyväksi antaa pappeuden ja voiman toimia nimesään. Muistakaa aina, että ihmiset pitävät teitä johtajina ja että te vaikutatte heidän elämäänsä joko hyvällä tai huonolla tavalla ja että teidän vaikutuksenne tulee tuntumaan tulevissakin sukupolvissa.”⁵

Meitä vahvistaa totuus, että suurin voima nykyajan maailmassa on Jumalan voima, kun se tekee työtään ihmisen kautta. Purjehtiaksemme turvallisesti kuolevaisuuden merillä me tarvitsemme tuon iankaikkisen merenkulkijan, suuren Jehovan, ohjausta. Me katsomme ylöspäin ja ojennamme kätemme saadaksemme apua taivaasta.

Tunnettu esimerkki ihmisestä, joka ei katsonut ylöspäin, on Kain, Aadamin ja Eevan poika. Kain oli kyvyiltään vahva, mutta hänellä oli heikko tahto. Hän antoi ahneuden, kateuden, tottelemattomuuden ja jopa murhan rikkoa henkilökohtaisen peräsimensä, joka olisi ohjannut hänet turvaan ja korotukseen. Kun Kain ei enää suunnannut katsettaan ylöspäin vaan alas, hän lankesi.

Eräänä toisena ajankohtana muuan jumalaton kuningas koetteli erästä Jumalan palvelijaa. Taivaan innoituksen avulla Daniel tulkitsi kuninkaalle seinällä olleen kirjoituksen. Tarjoutuista palkinnoista – jopa kuninkaallisesta viitasta, kultakäädyistä ja poliittisesta vallasta – Daniel sanoi: ”Pidä lahjasi itse tai anna palkintosi muille.”⁶ Danielille oli tarjottu suuria rikkauksia ja valtaa, palkintoja, jotka kuvaavat sitä, mikä on maailmasta

eikä Jumalasta. Daniel vastusti niitä ja pysyi uskollisena.

Myöhemmin kun Daniel palveli Jumalaa, vaikka se asetuksen mukaan oli kiellettyä, hänet heitettiin leijonien luolaan. Raamatussa meille kerrotaan, että seuraavana aamuna Daniel ”nostettiin ylös, eikä hänessä ollut mitään vammaa, sillä hän oli luottanut [Jumalaan]”⁷. Ratkaisevan tarpeen hetkenä Danielin päättäväisyys noudattaa suoraa kurssia toi jumalallista suojaa ja turvaisan pyhäkön. Mekin voimme saada samanlaista suojaa ja turvaa, kun me noudatamme sitä suoraa kurssia, joka johtaa iankaikkiseen kotiimme.

Historian kello mittaa ajan kulua kuin hiekka tiimalasissa. Elämän näyttämölle astuvat uudet ihmiset. Aikamme ongelmat hämmäyttävät pahaenteisesti edessämme. Kautta maailman historian Saatana on työskennellyt väsymättä tuhotakseen Vapahtajan seuraajat. Jos annamme periksi hänen houkutuksilleen, me – mahtavan *Bismarckin* tavoin – menetämme sen peräsimen, joka voi ohjata meidät turvaan. Sen sijaan me nykyajan teennäisen elämän keskellä katsomme ylös taivaalle löytääksemme pettämättömän suunnannäyttäjän, jotta voisimme kartoittaa viisaan ja oikean reitin ja noudattaa sitä. Taivaallinen Isämme ei jätä vilpöntä

pyyntöämme vaille vastausta. Kun etsimme taivaallista apua, meidän peräsimemme, toisin kuin *Bismarckin* peräsin, ei petä.

Kun lähdemme rohkeina omalle matkallemme, purjehtikaamme turvallisesti elämän merillä. Olkoon meillä Danielin rohkeutta, että pysyisimme luotettavina ja uskollisina meitä ympäröivistä synneistä ja kiusauksista huolimatta. Olkoon todistuksemme yhtä syvä ja vahva kuin Nefin veljen Jaakobin, joka kohdatessaan ihmisen, joka yritti kaikin mahdollisin tavoin hävittää hänen uskonsa, julisti: ”Minua ei voinut järkyttää.”⁸

Kun uskon peräsin ohjaa matkaamme, veljet, mekin löydämme tiemme turvallisesti kotiin – kotiin Jumalan luo asumaan Hänen luonaan iankaikkisesti. Rukoilen, että niin kävisi meidän jokaisen kohdalla. Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme ja Lunastajamme, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck*, 1974.
2. Luuk. 18:22.
3. 1. Tim. 4:12.
4. Fil. 2:15.
5. Ks. ”Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa”, *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 63–64.
6. Dan. 5:17.
7. Dan. 6:23.
8. MK Jaak. 7:5.